

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita S. Liborii Episcopi, Calcvlo Laborantivm Patroni

Bolland, Johannes

Antverpiae, 1648

Capvt III. Episcopus II. Baduradus. Reliquiae petitaee Cenomanis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9573

sciri certò non potest, quo anno traditus ei sit B. Hathumarus, quem Cratepolius alijs S. Hadumarium appellant; Krantzius & alij Harimarium. Constat sub S. Burchardo, primo Ep. Herbipolensi, liceris & pietate eruditum.

k Cùm obierit Carolus 28. Ianuarij an. 814. manifestum est errasse eos, qui anno Christi 795. ordinatum Hathumarum 804. mortuum scripsere, ut ad sequens caput notabimus.

C A P V T III.

Episcopus II. Baduradus. Reliquia petita
Cenomanis.

II. Ep. Baduradus,
nobilis, egregius:

8. **V**T verò ad propositum redeamus; defuncto Carolo, a Hathumaro quoque Episcopo non longo post tempore ab hac mortalitate ad perennem, ut credimus, vitam assumpto, successit ei vir egregius, nomine Baduradus, qui & ipse ex hac regione nobili ortus profapia, ex eiusdem Ecclesie Clero b electus est. Qui præclaræ morum nobilitatis, magnanimitatis & industriæ merito, familiaritatem regiam c intimè consecutus, tantæ dignitatis locum promeruit, ut ei non minor facultas, quàm voluntas amplificandæ, prouehendæ, atque adornandæ Ecclesie sibi commissæ, suppetere videretur. Tunc verò, tamquàm ad hoc sibi datam diuinitus excellentiam animaduerteter; nihil sui laboris studij, que subtraxit ab acquirendis ac procurandis omnibus, quæ ibidem ad Diuina

is templa
struit &
ornas:

uina

uinæ laudis augmentum, ad vtilitatem Christiani populi nouerat pertinere. Hæc illi cura prima imminebat, ecclesias per omnem parochiam suam sub celeritate construere: principalem verò basilicam ingenti decore & grandi opere extollere, res omnes ad eam pertinentes modis varijs adornare, augmentare Clerum, disciplinam monasterialem instituere, pueros tam nobiles, quàm inferioris conditionis, in scholam congregatos, in Diuinæ legis eruditione nutrire. Quod eius laudabile studium ita felix profectus comitabatur, vt verè illum ad hoc à Deo præsignatum, & rudimentis eius loci cælitus concessum dicere valeamus.

*Clerum au-
get:*

*pueros in-
strui curas:*

9. Quia verò rudis adhuc in fide populus, & maximè plebeium vulgus, difficilè poterat ab errore gentili perfectè diuelli, latenter ad auitas quasdam superstitiones colendas sese conuertens; intellexit vir magnæ prudentiæ, quòd si præcipui alicuius Sancti illic corpus allatum, miraculorum, vt fieri solet, ostensione & gratiâ sanitarum suadente, multitudo plebis inciperet venerari, & ad eius patrocinia confluere consuesceret, nullà re eam faciliùs ab infidelitate posse reuocari; præsertim cùm verbis doctorum de Diuinâ virtute non credentes, tamen his, quæ oculis viderent, quæ beneficiorum vtilitate sentirent, fidem derogare non possent; præterea cunctis fidelibus ibidem manentibus, vel eò

*Reliquias
SS. procu-
randas cen-
set:*

conuenientibus magnæ hoc apud Deum intercessionis solatium, maximam eidem locutionem & gloriam collaturum fore non dubitans, ad id obtinendum sedulæ cogitationis curam intendebat. Et quoniam à Deo, qui est fons bonitatis, quidquid optatur boni, & maximè rem tantam nouerat expetendam, indicto ieiunio, & celebratâ supplicatione publicâ, cum omnibus sibi commissis, ab eius clementiâ demonstrari sibi postulat, quoniam ordine pro adipiscendâ re desideratâ deberet insistere.

10. Vnde fidem eius benignè respiciens, dignatus est ei reuelare, quòd ad Cenomanicam urbem Gallix rem diu optatam petendum ab Episcopo loci mittere deberet: ibi dandum votis eius effectum prosperum fore. Ex hac reuelatione indubiâ spe animatus, accelerare negotium studuit. Episcopus qui præfatam urbem eo regebat tempore, Aldricus nomine fuit. Ad hunc ergo cum consensu & præcepto Cæsaris Ludouici, nuntios destinandos elegit, ex Clero quidem suo probabiles personas, & in sacris ordinibus religiosam vitam ducentes: necnon & quosdam laicos nobiles, quorum fidem & industriam ad tale opus idoneam nouerat. Clericorum verò, quibus id negotij commendatum est, præcipuus erat quidam Presbyter, Ido cognomine, qui omnem suæ profectiois historiam, & signa, quæ in eâ diuinitus ostensa perspexerat,

partim

*diuinitus
monetur, ut
eas Cenomanis pe-
tatis*

*probante
Ludouico
Pio Imp. ed
legatos mit-
tit*

partim vivâ voce intimata, partim litteris breuiter annotata, ad nostram fecit notitiam peruenire.

a *Vivebat* B. Hathumarus adhuc an. 815. quo anno Adelardus, S. Adelardi *Abbas Corbeiensis tunc exulantis vicarius*, Ludouicum Pium, qui tunc habebat placitum in Saxoniâ, in loco qui dicitur Patherbrunna, rogauit, ut monasterium in eâ prouinciâ *construi iuberet*. Quod cum pijssimus Princeps benigne suscepisset, placuit accersere Episcopum, nomine Hathumarum, ad cuius diœcesim pertinebat locus, ubi construendum erat monasterium, ut cum eius fieret imperio & voluntate. Ita libellus de constructione nouâ Corbeia, atque historia Translationis S. Viti. quam 15. Iunii dabimus. Fallitur ergo scriptor vita S. Meinverci, qui B. Hathumarum anno Christi 804. sui Episcopatus 9. decessisse asserit. Quem temerè sequuntur Gobelinus cap. 38. & 40. Krantzius Metrop. lib. 1. cap. 11. & 16. Cratepolius de SS. Germania, Bruschius in Catal. Epp.

B. Hathumarus quâ-
do mortuus.

b Hunc quoque, ut decessorem, inter obsides Herbi-
polim translatum, ait Krantzius lib. 1. Metrop. cap. 16. II. Ep. Pa-
nc Bruschius. Alij Baderatum & Baduratum vocant, derborn.
aliy Badaradum, Canisius Baduranum, Rolevinckius
Badueradum, Cratepolius Balduinum. Hic esse vide-
tur, quem Thëganus Baradadum, Episcopum Saxo-
nicum appellat, atq; cum alijs Principibus à Ludoui-
co ad Lotharium filium an. 834. missum, præcepisse
ei sub edicto omnipotentis Dei & Sanctorum eius,
ut alienaret se à societate impiorum seductorum
eius, &c. Idem indubiè est, qui in concilio ad Theodo-
nis-villam an. 835. habito pro depositione Ebbonis, &
Ludouici Imp. reconciliatione, Badaradus appellatur.

vir egre-
gius.

d Colitur S. Aldricus Cenomanensis Episcopus 7. Ia-
nuarij: ad quem diem illius Vitam dedimus ex Gallia
Petri Vielli Latine redditam. Plenior nuper, sed Gal-
licè quoque, edidit Antonius Coruasserius.